

Администрация и техника на специални библиотеки: детски, популярни (читалища), училищни, университетски, професионални, пжтующи (областни), библиотеки при затворитѣ, при болницитѣ, библиотеки за спѣшитѣ и пр., както и

езици — класически и модерни — колкото повече, толкова по-добре.

Обсегътъ на библиотечната наука е грамаденъ. Всѣка дисциплина на библиотечната наука съставлява отдѣлна специалностъ. Тукъ трѣбва да отбележимъ, че нѣкои отъ изброенитѣ дисциплини не могатъ да се усвоятъ безъ предварително овладяване на сродна тѣмъ наука. Така напримѣръ, класификацията се изгражда върху основитѣ на друга наука — логиката; палеографията е въ зависимостъ отъ старитѣ езици и административно дѣло (държавно и мѣстно). При това не бива да се забравя, че библиотечната наука най-добре се усвоява върху канавата на широката култура. Естеството на библиотечната работа е такова, че библиотекарътъ трѣбва всичко да следи, всичко да знае, безъ обаче да се увлича въ нѣкое специално направление, защото библиотекарството не търпи едностранчивостъ. На библиотекаря е необходима способността на Януса — да вижда дветѣ страни на всѣки представенъ въпросъ. Въ библиотеката нѣма мѣсто на библиотекаръ съ „изми“, „фобства“ и „филства“. Или пъкъ ако ги притежава, не бива да ги проявява. Тази пълна обективностъ е професионална етика и се налага не само по отношение на читателитѣ, които библиотекарътъ обслужва и книгитѣ, които той откупва за библиотеката, но и поради върховното предназначение на библиотекитѣ да съхраняватъ и предаватъ отъ поколѣние на поколѣние „традициитѣ на цивилизования човѣкъ“.

Мѣстото, за съжаление, не позволява, колкото и интересно да би било това, да се впускаме въ подробности върху съотношението между изброенитѣ горе дисциплини и тѣхното приложение въ библиотеката, още повече, че тази статия не цели да бжде изчерпателна.

Задачата на библиотекаря, въпрѣки дадени дарби, извоювани лични качества и усвоени технически познания, не е още напълно разрешена. Библиотекарътъ сега настѣпва въ последната, може би най-трудната фаза на своето професионално усвѣршенствуване. „Най-трудната“, защото е подъ знака на „божествената искра“. Боговетѣ ревниво пазятъ божествения огънь и неохотно даряватъ насъ, простосмъртнитѣ, съ дори една искрица отъ безсмъртния пламъкъ. Ако не бѣ така всѣки композиторъ би билъ Бетховенъ, всѣки електротехникъ — Едисонъ, всѣки драматургъ — Шекспиръ, всѣки художникъ — Рафаель, всѣки библиотекаръ — Паници или Дюи, всѣки скулпторъ — Микелъ Анжело, всѣки бактериологъ — Пастьоръ, всѣки полководецъ — Наполеонъ и т. н. Боговетѣ, обаче, изкупватъ всѣкой гений съ грамадно мнозинство отъ знайни и незнайни ратници, които трѣбва да подготвятъ пжтъ за богопомазания. Гениятъ се явява върху небосклона на живота като метеора, чиято блестяща следа озарява и насочва възхода на човѣшката култура. Гениятъ чертае новитѣ пжтища, а незнайно множество строи тѣзи пжтища. Паници, Дюи и др. сж дали гениални идеи, обаче, хиляди и хиляди библиотекари изъ цѣлъ свѣтъ осжществяватъ тѣзи идеи и усвѣршенствуватъ техническитѣ имъ подробности. Не бива да се забравя, че тѣзи хиляди библиотекари сж толкова необходими, колкото нѣколцината гениални водачи и че всѣкой единъ отъ тѣзи библиотекари може да стане майсторъ въ своето предназначение, стига да използва до максимумъ даденитѣ му способности.